

Змея грабна единъ бѣлъ камъкъ отъ земята и го стисна, та прахъ потече отъ ржцѣтъ му.

— Охо, голѣма ти била силата, присмѣ му се циганинѣтъ. Азъ камъкъ да стисна вода ще пустне!

И той се наведе ужъ да вземе камъкъ, извади изварата отъ пояса си и като я стисна, вода протече отъ ржцѣтъ му.

Змеятъ се уплаши много отъ циганина и като помисли да му не стори нѣщо зло, рече му:

— Хайде да се побратимъ!

— Да се побратимъ, рече манго.

Съгласиха се, побратимиха се. Змея намисли да убие нѣкакъ циганина, та да се спаси отъ него.

— Хайде, побратиме, да ми дойдешъ на гости, покани го змея.

— Да дойда побратиме, — днесъ азъ тебъ, утрѣ ти менъ.

Тръгнаха. Като вървѣха, намѣриха по пжтя, край една рѣка, единъ голѣмъ орѣхъ.

— Хайде да си беремъ орѣхи, рече змея.

— Да береме, побратиме.

Змея подскокна, хвана върха на орѣха, изви го доземи и почнаха да бератъ.

— Ти дрѣжъ тоя клонъ, азъ ще хвана другъ, рече змея и пушна клона. Той се вдигна и прѣхвърли циганина прѣзъ орѣха, та въ рѣката. . . .

— Бре, побратиме, що скочи въ рѣката, рече му змея.

— Циганинѣтъ, като падна въ рѣката, случайно се удари въ една голѣма риба и я хвана.

— Ето какво търся, каза той, като показа рибата. — Видохъ това нѣщо въ рѣката, па рѣкохъ да не забикалямъ орѣха и скочихъ прѣзъ него, та я хванахъ.